

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 26 mei 2026
No. 2026.01795
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Maatschappelijke
Ontwikkeling**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 26 mei 2026

Betreft: Private equity in de zorg en de risico's voor de Wmo-hulpmiddelenmarkt

Geacht college,

De SP Maastricht stelde eerder al vragen over hulpmiddelenleverancier Welzorg, nadat het bedrijf werd overgenomen door de Duitse investeringsmaatschappij AURELIUS. Wij stelden onder andere vragen op 25 maart 2026. Bij de beantwoording van onze vragen bleek dat de gemeente Maastricht zich vooralsnog geen zorgen maakte.

Onze herhaalde vragen komen naar onze overtuiging wel degelijk voort uit terechte zorgen rond deze ontwikkelingen. Diverse berichten in de media en het feit dat de Tweede Kamer zich de laatste jaren regelmatig over dit vraagstuk buigt, sterkt ons in die overtuiging. Maastricht moet alert zijn, niet afwachten, maar proactief handelen in dergelijke dossiers met het belang van de cliënt als hoogste prioriteit.

Die terechte zorgen passen binnen een bredere ontwikkeling waarbij de Wmo-hulpmiddelenmarkt steeds meer in handen komt van grote commerciële partijen en private investeerders. De markt groeide de afgelopen jaren met honderden miljoenen. Dat vertegenwoordigt een enorm economisch belang voor de vier spelers die inmiddels 90 procent van de Nederlandse markt in handen hebben.

Uit een marktanalyse van A-INSIGHTS blijkt dat de groeiende hulpmiddelenmarkt bijna volledig wordt gedomineerd door vier landelijke spelers: Medux, Welzorg, Kersten Hulpmiddelen en Meyra. Deze partijen maken elk onderdeel uit van verschillende private investeringsmaatschappijen uit onder andere Duitsland en de Verenigde Staten. Vanuit de Tweede Kamer werd eerder al geopperd om private equity uit de zorg te gaan weren. De minister ging hier vooralsnog niet mee akkoord, hoewel veel signalen op rood staan en de zogenoemde 'sprinkhanenkapitalisten' een groot risico vormen voor ons zorgstelsel.

Voor de gemeente Maastricht brengt het samenwerken met dit soort bedrijven verschillende risico's met zich mee. Door de sterke marktconcentratie zijn gemeenten steeds meer aangewezen op een

klein aantal aanbieders. Dat beperkt de keuzevrijheid en verzwakt de onderhandelingspositie van gemeenten bij aanbestedingen en contractverlengingen. De SP vreest dat commerciële belangen en winstmaximalisatie ten koste kunnen gaan van kwaliteit, toegankelijkheid en continuïteit van ondersteuning.

Daarnaast sturen private investeerders vaak op rendement, kostenbesparing en schaalvergroting. Hierdoor bestaat het risico dat kwaliteit, bereikbaarheid en snelheid van dienstverlening onder druk komen te staan. Voor inwoners met een zorgvraag kan dit leiden tot langere wachttijden, trager onderhoud, minder maatwerk en vertraging bij vervanging of reparatie van hulpmiddelen. Juist voor mensen die afhankelijk zijn van een rolstoel, scootmobiel of traplift kunnen dergelijke problemen direct gevolgen hebben voor hun mobiliteit, zelfstandigheid en gezondheid.

Ook financieel zijn er risico's. Bedrijven die onderdeel zijn van internationale investeringsconstructies werken vaak met interne leningen en winstuitkeringen. Hierdoor kunnen organisaties financieel kwetsbaar worden, terwijl publieke middelen deels wegvloeien naar aandeelhouders in plaats van naar zorg en ondersteuning.

Wanneer een aanbieder in financiële problemen raakt of zich terugtrekt uit een regio, kan dit grote gevolgen hebben voor de continuïteit van ondersteuning aan inwoners. Daarom is het belangrijk dat gemeenten kritisch kijken naar de financiële stabiliteit, eigendomsstructuur en maatschappelijke verantwoordelijkheid van aanbieders. Wmo-ondersteuning is geen gewone commerciële markt: voor veel inwoners zijn hulpmiddelen een basisvoorwaarde om zelfstandig thuis te kunnen wonen en mee te doen in de samenleving.

Kortom, zijn grote risico's verbonden aan private investeerders in de Wmo-hulpmiddelenmarkt. Daarom heeft de SP Maastricht de volgende vragen aan het college:

1. Maakt de gemeente Maastricht momenteel naast Welzorg nog gebruik van andere aanbieders die eigendom zijn van private investeringsmaatschappijen? Zo ja, welke? Heeft de gemeente hier actief onderzoek naar gedaan?
2. Heeft de beantwoording van onze eerdere vragen (25 maart 2026) het college aanleiding gegeven tot nader onderzoek of aanvullende maatregelen? Zo nee, waarom niet?
3. Hoe beoordeelt het college de risico's van toenemende marktconcentratie binnen de Wmo-hulpmiddelenmarkt, en welke concrete maatregelen neemt of overweegt het college om verdere concentratie in onze stad tegen te gaan?
4. In hoeverre is de gemeente afhankelijk van een beperkt aantal grote aanbieders voor hulpmiddelen en Wmo-vervoer?
5. Heeft de gemeente zicht op de financiële constructies, winstuitkeringen en schuldenposities van gecontracteerde aanbieders? Zo ja, op welke wijze wordt dit gemonitord? Zo nee, is het college bereid dit alsnog in kaart te brengen?
6. Welke risico's ziet het college voor de continuïteit van dienstverlening wanneer een commerciële aanbieder in financiële problemen raakt of zich terugtrekt?

7. Hoe wordt geborgd dat publieke middelen daadwerkelijk terechtkomen bij zorg en ondersteuning, en niet vooral bij aandeelhouders of investeerders? Welke contractuele of wettelijke instrumenten heeft de gemeente hiervoor?
8. Zijn er signalen bekend van wachttijden, achterstallig onderhoud, vertraagde reparaties of klachten van inwoners over hulpmiddelenleveranciers?
9. Welke juridische mogelijkheden heeft de gemeente om bij aanbestedingen strengere eisen te stellen aan kwaliteit, financiële stabiliteit en maatschappelijke verantwoordelijkheid van aanbieders, en is het college bereid deze mogelijkheden te benutten? Zo nee, waarom niet?
10. Is het college bereid te onderzoeken hoe de afhankelijkheid van grote commerciële aanbieders kan worden verminderd, bijvoorbeeld door meer regionale samenwerking of publieke alternatieven? Zo nee, waarom niet?
11. Deelt het college de mening dat Wmo-hulpmiddelen geen gewone commerciële markt vormen, maar een essentiële publieke voorziening voor kwetsbare inwoners? Zo nee, waarom niet?

De SP Maastricht vindt het van groot belang dat inwoners die afhankelijk zijn van hulpmiddelen kunnen rekenen op betrouwbare, betaalbare en toegankelijke ondersteuning.

Hoogachtend,

Jack van Gelooven
Fractievoorzitter